

FĂURIREA PARTIDULUI POLITIC UNIC AL CLASEI MUNCITOARE DIN ROMÂNIA

Ion Ardeleanu

Aniversarea a 35 de ani de la făurirea partidului politic unic al clasei noastre muncitoare prilejuiește sublinierea în lumina adevărului istoric a originalității politicii partidului nostru.

În toate marile momente ale istoriei sale poporul român și-a încordat forțele într-o unitate de monolit așa cum el s-a plămădit în vatra strămoșească. În lupta împotriva dominației străine, pentru eliberarea socială și națională, unirea forțelor progresiste naționale a reprezentat factorul determinant al victoriilor dobândite. Reflectînd această trăsătură caracteristică a poporului însăși, clasa noastră muncitoare, de la apariția sa pe arena social-politică, a simțit nevoia să-și stringă rindurile și să acționeze unită în lupta revoluționară împotriva claselor exploatoare, pentru apărarea intereselor ei vitale și ale tuturor celor ce muncesc. Spiritul de unitate a caracterizat activitatea socială și politică a proletariatului român atît în cadrul sindicatelor cît și în cadrul partidului său politic — Partidul Social-Democrat al Muncitorilor din România creat în 1893.

Ideea unității, în pofida vicisitudinilor prin care a trecut Partidul Comunist Român, a călăuzit întreaga sa activitate. Necesitatea unității clasei muncitoare, după făurirea partidului comunist și reconstituirea în 1927 a Partidului Social-Democrat, s-a impus în viața social-politică a țării. Marea forță a unității muncitorești și-a găsit expresie concludentă în eroicele lupte de clasă din anii 1930—1933, cînd s-au creat în numeroase întreprinderi comitete de acțiune, înglobînd muncitori comuniști, social-democrați și fără de partid — ca și în importante acțiuni desfășurate în perioada 1934—1939 de partidul comunist, în colaborare cu Partidul Socialist Unitar, cu unele organizații ale P.S.D., pentru salvarea drepturilor și intereselor vitale ale oamenilor muncii, ale poporului, grav amenințate de fascism.

În tot ceea ce înfăptuia clasa muncitoare, acționînd în strînsă unitate, era hotărîtă să-și îndeplinească misiunea sa istorică, de a călăuzi întregul popor în lupta de eliberare, punînd temelii trainice procesului de unire în jurul proletariatului, a tuturor forțelor patriotice, antifasciste.

Sub acest imperativ a acționat cu eroism și dăruire Partidul Comunist Român din primul moment al instaurării dictaturii militare fasciste, al împingerii României în războiul hitlerist contra U.R.S.S.

Repetatele apeluri, acțiuni ale P.C.R. au găsit ecou în rindurile aripilor de stînga a P.S.D., determinînd un răspuns pozitiv chemării la unitate. Aceasta s-a materializat în 1942 prin crearea Uniunii Patrioților iar în septembrie 1943 a Frontului Patriotic Antihitlerist. Ca urmare a aceleiași politici înțelepte, originale, inspirată din adevărul luptei, al realităților noastre social-economice în aprilie 1944, ca urmare a acordului de colaborare între Partidul Comunist și Partidul Social-Democrat, s-a realizat frontul unic muncitoresc. „Înțelegerea intervenită între partidul comunist și partidul social-democrat — arată tovarășul Nicolae Ceaușescu — a sporit capacitatea de acțiune și forța de organizare a clasei muncitoare, deschizînd perspectiva realizării unității sale politico-organizatorice, a exercitat o puternică influență asupra unirii celorlalte forțe patriotice, antihitleriste”.

Renașterea națională care caracterizează epoca ce a urmat glorioșului august 1944, a devenit cu puțință în condițiile în care clasa muncitoare, pe baza unității ei de acțiune, a acționat ca forță hotărîtoare în marile bătălii politice pentru înfrîngerea împotrivrării claselor exploatatoare și democratizarea țării, în bătălia pentru refacerea economică a patriei ca și în lupta pentru cucerirea întregii puteri politice, marcată de proclamarea republicii la 30 decembrie 1947.

Noua etapă istorică deschisă la sfîrșitul anului 1947, ridică în fața clasei muncitoare și a întregului popor sarcini noi și de mare răspundere, de o complexitate fără precedent, făcea ca vechea formă de colaborare dintre partidele muncitorești să fie depășită, cerînd o nouă unitate, deplină, realizată pe baza aceleiași ideologii, în cadrul unui singur partid.

Referindu-se la aceasta, tovarășul Nicolae Ceaușescu arăta că înfăptuirea partidului politic unic al clasei muncitoare reprezenta „o imperioasă necesitate istorică determinată de lupta pentru cucerirea puterii și transformarea socialistă a societății românești”. La 13 noiembrie 1947 a fost dată publicității Platforma-program a Partidului Unic Muncitoresc, act care marca începutul procesului de unificare. După adoptarea platformei, în lunile noiembrie și decembrie ale anului 1947, au avut loc adunări comune ale membrilor celor două partide. În ianuarie 1948 s-a încheiat procesul de alegere a organelor de conducere începînd de la organizațiile de bază pînă la comitetele de plasă.

Între 21 și 23 februarie s-au desfășurat în București lucrările Congresului de constituire a partidului politic unic al clasei muncitoare. La congres, membrii partidului unic, în număr de aproape un milion, au fost

reprezențați de 822 de delegați. Congresul a aprobat activitatea desfășurată de Comitetele Centrale ale P.C.R. și P.S.D. în vederea unificării și au adoptat în unanimitate hotărîrea istorică de făurire a partidului unic revoluționar al clasei muncitoare. Făurirea partidului unic a fost rezultatul unui proces istoric obiectiv. Eveniment istoric în viața clasei noastre muncitoare Congresul a avut o deosebită însemnătate internațională, recunoscută chiar la Congres în cuvîntul reprezentanților unor partide comuniste și muncitorești. Întregul proces al realizării partidului unic, Congresul însăși, au constituit o contribuție la îmbunătățirea tezaurului teoretic și practic al mișcării comuniste și muncitorești internaționale. Partidul unic era expresia condițiilor obiective și subiective pe care le atinsese atunci România. Înfăptuirea unității politice a clasei muncitoare — se arată în Programul Partidului Comunist Român „a fost o necesitate obiectivă pentru dezvoltarea cu succes a revoluției, pentru împlinirea misiunii istorice ce revenea proletariatului în calitate de clasă conducătoare a societății. Pe această bază partidul a asigurat mobilizarea și unirea tuturor forțelor revoluționare, democratice ale poporului într-un singur șuvoi — ceea ce a avut un rol determinant în desfășurarea cu succes a marilor bătălii politice care au dus la instaurarea regimului socialist în România”.

Congresul a stabilit ca linie directoare industrializarea socialistă a țării, concentrarea tuturor resurselor materiale și umane în vederea refacerii și dezvoltării industriei. „Avem tot ce ne trebuie — s-a arătat la Congres — pentru îndeplinirea misiunii istorice pe care și-a luat-o regimul nostru democratic, forțele noastre democratice: lichidarea înapoierii noastre economice, transformarea României într-o țară industrial-agrară înaintată și asigurarea unui nivel de trai ridicat maselor muncitoare”. Rezoluția Congresului aprecia că succesele obținute pînă atunci în dezvoltarea democratică a României și reconstrucția economică creaseră premise favorabile pentru trecerea la „organizarea planificată a economiei”. Formulîndu-se sarcinile ce se ridicau în domeniul agriculturii, în același document se arăta: „O dată cu dezvoltarea industriei vor trebui făcute mari eforturi pentru a întări economic pe micul agricultor, a asigura o bună organizare a fermelor de stat, a sprijini și încuraja cooperarea satească”.

Pronunțîndu-se pentru o politică de pace și bună înțelegere între popoare, Congresul a atras totodată atenția asupra necesității întăririi capacității de apărare a patriei, pentru apărarea cuceririlor democratice ale poporului, a independenței și suveranității patriei.

În retrospectiva celor 35 de ani care au trecut de la acest eveniment istoric apare pe deplin evident că toate succesele dobîndite în acest

răstimp sînt rodul eforturilor pline de abnegație ale eroicei noastre clase muncitoare, ale întregului popor, strîns unit sub conducerea Partidului Comunist Român.

În anii construcției socialiste, România a cunoscut o puternică dezvoltare economico-socială, devenind o țară industrial-agrară, cu o industrie puternică, modernă, cu o agricultură socialistă avansată. Ca urmare a muncii eroice, a unității întregului popor, în această perioadă producția industrială a crescut de circa 50 de ori, iar producția agricolă de 3,5 ori. Aceasta a asigurat creșterea venitului național de 15 ori, ceea ce a făcut posibilă realizarea unor programe de dezvoltare puternică a țării și, totodată, de ridicare a nivelului de trai al poporului. S-au dezvoltat știința, învățămîntul, cultura — factori primordiali pentru progresul general al patriei, pentru înaintarea pe calea socialismului și comunismului. „În această perioadă — arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu în Raportul la Conferința Națională a Partidului, din decembrie 1982 — partidul nostru comunist și-a îndeplinit cu cinste misiunea istorică de a organiza și conduce lupta și munca poporului român pe calea marilor transformări revoluționare, pe calea victoriei socialiste. Marile realizări obținute demonstrează cu puterea faptelor justetea politicii partidului nostru, care aplică în mod creator principiile socialismului științific, ale materialismului dialectic și istoric, adevărurile generale la condițiile concrete ale României.”

Prin argumentul faptelor Partidul a demonstrat prin întreaga sa activitate că, slujește fără preget interesele poporului, ale independenței și suveranității, ale păcii. De aceea, Partidul Comunist Român se bucură de încredere și stimă și este urmat de întregul popor. Relevînd unitatea poporului în jurul partidului, în conducerea dintre organele de stat și organisme democratice revoluționare muncitorești tovarășul Nicolae Ceaușescu arată: „Se impune să acționăm cu toată hotărîrea în direcția întăririi partidului, a forței sale politice și organizatorice, a unității și capacității sale de organizare și conducere politică a tuturor sectoarelor de activitate. Creșterea rolului partidului, îndeplinirea misiunii sale istorice presupun perfecționarea activității fiecărei organizații de partid, a fiecărui comitet de partid — comunal, orașenesc, județean — a tuturor organizațiilor și organelor sale, pornind de la faptul că partidul trebuie să-și desfășoare activitatea în strînsă legătură cu masele populare”.

În întreaga perioadă a revoluției socialiste, în anii edificării societății socialiste multilateral dezvoltate s-a dovedit încă odată că sub conducerea partidului comunist, clasa muncitoare, în alianță cu țărănimea, în unire cu toți oamenii muncii, fără deosebire de naționalitate, a asigurat înflorirea continuă a proprietății socialiste și pe această bază, progresul susținut al economiei, a înfloririi națiunii noastre socialiste.

Subliniind rolul și contribuția clasei muncitoare, a perspectivei societății noastre, secretarul general al Partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu arăta: „Realizările remarcabile din anii socialismului confirmă încă odată forța revoluționară, transformatoare a clasei noastre muncitoare, clasa conducătoare a societății, forța întregului nostru popor, care, sub conducerea partidului comunist, a schimbat radical înfățișarea patriei, a ridicat România pe trepte tot mai înalte de prosperitate, i-a deschis perspectiva înaintării accelerate pe calea progresului și civilizației, a edificării societății socialiste multilateral dezvoltate și a comunismului”.

Pe temelia transformărilor revoluționare pe care le-a cunoscut țara în ultimii 35 de ani, unitatea poporului nostru constituie o realitate indestructibilă. Este o coeziune de monolit. Un factor universal în cugetul tuturor oamenilor societății noastre în toate acțiunile pe care le întreprind. Partidul Comunist Român, cu cei peste 3 200 000 de membri, constituie forța politică conducătoare a întregii națiuni. Relevind locul și rolul Partidului în societatea noastră, în raportul la Conferința Națională din decembrie 1982 se arăta: „Cresterea rolului partidului impune ca o necesitate obiectivă întărirea continuă a rindurilor sale, ridicarea nivelului politico-ideologic al membrilor de partid, sporirea continuă a forței, întărirea unității sale de luptă și de acțiune în slujba patriei, a socialismului și a păcii”.

Unitatea politică a clasei muncitoare realizată acum 35 de ani, dezvoltată de partidul unic, constituie nucleul în jurul căruia gravitează întreaga societate și de la care radiază energia și lumina ce pun în mișcare și asigură funcționarea întregului angrenaj al societății socialiste multilateral dezvoltate în plină înflorire pe pământul României.

¹ Către țări reprezentate, totuși, în această privință raport analitic și metodologic la programul de lucru al comitetului central și riguroasă care îi strălucește opera. Semnificativă este și înțelegerea înțelesului și scopului. *Lupele de clauză* (p. 15-16), 1940.

² Kuri, Maria, *Opere*, vol. 29, București, 1968, p. 179.

³ *Neue Rheinische Zeitung - Organ der Demokratie*, 17. 1. 1848.